

Misca Barceló

M'ho posen ben difícil, aquests amics de **Temps Moderns**, en demanar-me un article sobre quina és la pel·lícula de la meua vida. Bàsicament perquè, per més que hi pens, no existeix i em vénen al cap totes aquelles que no ho són, pel·lícules de la meua vida. Només record *Airbag*, que no vaig ser capaç de resistir fins al final; *Romeo i Julieta*, en la versió que interpretà Leonardo diCaprio, o aquella d'un home que s'emmagria i s'emmagria a causa d'una maledicció i, d'aquesta, ni tan sols en record el títol ni els noms del director ni dels intèrprets, de tan dolenta que era.

En canvi, sí que vaig sortir contenta del cinema després de veure-hi *Shine*, *El carter de Neruda*, *Sleepers* o *El viatge al principi del mundo*, però, d'aquí a dir que són les pel·lícules de la meua

vida n'hi ha un bon tros. La veritat és que he de tornar ben enrere per trobar-ne una que em cridi força l'atenció, com per exemple *Gaslight*, que encara avui em resulta interessant.

M'entusiasmà aquella atmosfera misteriosa i intimista en què transcorre el film, i les magnífiques interpretacions de Joseph Cotten i Charles Boyer. Però sobretot record una Ingrid Bergman més dolça que mai, perduda en un món hostil, que, al cap i a la fi, es redueix a una casa immensa i freda, habitada per una gent cada cop més estranya.

Aquesta *Luz de gas* o *Luz que agoniza* (segons la versió castellana de la pel·lícula que dirigí George Cukor el 1944) capta molt bé de quina manera una persona és capaç de deixar-se morir, i com, a poc a poc, la protagonista es va consumint, cansada, mig boja i farta de resistir tota sola el des-

gastament psicològic a què la sotmet el seu marit. ¿Qui no ha tengut alguna vegada la temptació d'abandonar-se? Vull dir, ¿quants de cops no hem pensat ja n'hi ha prou? Renuncii a averiguar-ho.

I això em fa pensar que, a *Gaslight*, Ingrid Bergman representa tota aquesta gent que és vençuda, i no pels bons precisament, sinó pels farsants, oportunistes, aprofitats, barruts, etc, que, quan menys ho esperes, et juguen una mala passada.

Tanta sort que l'amor i l'amistat encara poden generar forces més poderoses i, com va passar-li a la dona que interpreta l'actriu sueca, convertir-se en taula de salvació per sortir endavant. Cosa diferent és no tenir cap d'aquests dos suports. Però d'això no en parlarem ara, perquè a *Luz de gas* guanyen els bons i el final és ben feliç. ♦

